

[Thorkil Kristensen.]

tendens til at have stigende prisniveau og en vis arbejdsløshed på samme tid. Det gør det naturligvis vanskeligt at føre en økonomisk politik, der er indrettet efter situationen.

For Danmarks vedkommende kan man måske udforme det nærmere på den måde, at vi de sidste år har haft to problemer at kæmpe med: vi har haft valutavanskeligheder, og vi har haft beskæftigelsesvanskeligheder. Af hensyn til beskæftigelsen ville man egentlig gerne lempe finanspolitikken, nedsætte skatterne — sådan som man diskuterer det i Amerika — fordi det ville stimulere forbruget eller investeringerne. Allerhelst ville vi have en lempeligere kreditpolitik med dette for øje. På den anden side taler hensynet til valutaen for stor varsomhed i så henseende. Det er vel netop det, der gør vor økonomiske politik så vanskelig, at det, man gerne ville gøre af hensyn til beskæftigelsen, og det, man er nødt til at gøre af hensyn til valutaen, i visse henseender synes at pege i hver sin retning.

Må jeg i denne forbindelse føje til, at hvis vi i løbet af kort tid kommer ind i et større marked, uanset hvor stort dette nu måtte blive, vil det jo rejse meget betydelige omstillingsproblemer for dansk erhvervsliv, ikke mindst for industrien. Der bliver brug for investeringer ved industriens omstilling til det nye markedes vilkår, og der bliver brug for overflytning af arbejdskraft fra nogle områder til andre, og problemerne med at skaffe kapital til investeringerne og med at få arbejdskraften gjort tilstrækkelig bevægelig hører netop til de vanskeligste problemer i dansk økonomi.

Må jeg slutte disse betragtninger med at sige, at vi nu altså er i den situation, at vi skal gennemføre de to afgørende finansielle love på et tidspunkt og i en situation, hvor vi ved usædvanlig lidt om den økonomiske baggrund, på hvilken disse to centrale love kommer til at virke. Det gør det nødvendigt, at vi — og i første omgang regeringen — følger situationen meget nøje, at vi holder os rede til på ethvert tidspunkt at tage vor økonomiske politik op til ny overvejelse, hvis situationen måtte opfordre dertil.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige en velvillig behandling af de tre lovforslag efter drøftelse i udvalg.

Poul Møller: Disse 3 lovforslag er fremsat, uden at der er givet tinget nogen orientering om deres økonomiske rækkevidde, deres skønnede omfang. Det er i og for sig ganske mærkeligt, at man fremsætter skatteudskrivningsloven uden at jugere, hvor meget den kan indbringe, medens man derimod for næsten alle andre loves vedkommende stiller op i bemærkninger og i ministerens fremsættelsestale et skøn over, hvad de vil indbringe, eller hvad de vil koste staten, selv når det drejer sig om ganske små udgifter til 2 eller 1½ mill. kr. Men det her foreliggende udskrivningsforslag er altså fremsat, uden at der i fremsættelsestalen er givet tinget oplysning om, hvad man mener loven vil indbringe staten.

Vi kan derimod se af finanslovforslaget, hvad man mente herom på det tidspunkt, da finansloven blev fremsat; da mente man, at denne lov ville indbringe for det kommende finansår 1 820 mill. kr. i indkomstskat af personer alene. Det er jo et meget betydeligt beløb. Men ser man nærmere på disse 1 820 mill. kr., vil man se, at de næsten ikke indeholder nogen forhøjelse i forhold til i fjor. Det tal, man er gået ud fra, er det for indeværende finansår budgetterede beløb, og det vil sige, at der er budgetteret på grundlag af det foregående år igen. Man har altså i virkeligheden ikke i vore budgetter og vore beregninger over udskrivningsloven taget noget hensyn til de indkomststigninger, som vi ved har fundet sted siden 1956.

Det er naturligvis muligt, at den højtærede finansministers skøn om, at den direkte beskatning ikke til næste år vil indbringe så meget, som den formentlig indbringer i år, vil vise sig at være korrekt. Jeg tror imidlertid, at det ligger i underkanten, så nær ved underkanten, som en finansministers skøn plejer at ligge vedrørende provenuet af vore statsindkomstskattelove. Hvis vi i dag er klogere, end man var, da finanslovforslaget blev fremsat, må man vist erkende, at der trods dårligere konjunkturer i landbruget i 1957